

HOLOKAUSTIN UHRIEN MUISTOJUHLA

Säätytalo

Ms. Miranda Vuolasranta

President of the European Roma and Travellers Forum

24. tammikuuta/January 2019,
Helsinki

Arvoisa ministeri

Arvoisat Suurlähettiläät

Arvoisat kutsuvieraat ja ystävät

[Dear Ambassadors, Excellences,](#)

[Dear Ladies and Gentlemen,](#)

[Dear Friends,](#)

Sitä mukaan kun ne ihmiset poistuvat keskuudestamme, jotka ovat suoraan olleet toisen maailmansodan kauhujen ja kansanmurhan uhrien asemassa tai sen todistajina perheenjäsentensä ja sukunsa henkilöiden menetyksen kautta, heikkenee myös tietoisuutemme juutalaisten, romanien, Jehovan todistajien, LGBT ihmisten, vammaisten ja poliittisten toisinajattelijoiden muiston olemassaolosta. Tämä nostaa esiin meille jokaiselle ajankohtaisen tarpeen varmistua siitä, että historiamme suurimman rikoksen ja näiden miljoonien surmattujen muisto ei häviä tietoisuudestamme.

Tämänpäiväisen muistojuhlan tekee erityisen tärkeäksi Euroopan tämän hetken poliittinen kokonaistilanne. Äärioikeistolaisten poliittisten puolueiden nousu vaarallisine filosofioineen tekee esiinmarssiaan monissa Euroopan maissa. Heidän epäoikeudenmukaiset filosofiansa ja näkemyksensä, jotka vielä muutama vuosikymmen sitten shokeerasivat Eurooppalaisia, näyttävät saavan enemmän ja enemmän hyväksyntää. Juutalasiin ja romaneihin kohdistuu lisääntyvästi Anti-semiittisiä ja anti-gypsistisiä eli mustalaisvastaisia toimia, jopa viharikosiskuja. Juutalaisille osoitetaan avoimesti eri puolilla Eurooppaa, että he eivät ole tervetulleita ja heitä pakotetaan lähtemään maista, joissa he ovat aina eläneet.

Romaneiden kohdalla tämä näkyy Itä-Euroopasta tulevana kasvavana kerjäläisten virtana Länsi-Eurooppaan. Romanien elinolot ovat huonommat kuin koskaan.

Seitsemänkymmentäneljä vuotta toisen maailmansodan päättymisen jälkeen romanien kohtelu sekä viranomaisten että enemmistö väestön toimesta on osoitus jatkuvasta rasismin ja äärimmäisen nationalismin kasvusta ja suuntauksesta. Voimmeko olla ylpeitä sivilisaatiostamme, kun satoja tuhansia romaneja pidetään kaikkialla Euroopassa onnettomissa asutuksissa joissa ei ole lämpöä tai vettä, ei oikeutta terveyspalveluihin, ei työllistymismahdollisuuksia eikä koulutusta?

As the number of people who have witnessed directly or indirectly the horrors of the 2nd World War diminishes and the memory of the genocide of Jews, Roma, Witnesses of Jehovah, LGBT, disabled and political opponents disappears, it becomes increasingly urgent for all of us to make sure that the millions that perished in the biggest crime in history are never forgotten.

This commemoration today is particularly important in the current context of political developments in Europe. Extreme right wing parties with dangerous philosophies are making headway in many of the European countries. Their ideas, which shocked European citizens a few decades ago seem today, be turned to the acceptance of injustice. The number of anti-Semitic acts and hate crime attacks against Roma and Jews in Europe is constantly on the increase. Jews are openly made unwelcome and forced to leave the country where they have always lived?

The living conditions of the Roma are worse than ever. Seventy-four years after the end of the 2nd World War, the treatment of Roma by the authorities and the majority population is symptomatic of a persistent trend towards racism and extreme nationalism. Can we be proud of our civilization, when hundreds of thousands of Roma throughout Europe are kept in miserable settlements, deprived of decent housing, health services, employment and education?

Poliittista keskustelua hallitsevat maahanmuuttoasiat, ei niinkään maahanmuuttajien sopeutumisen integraation ja auttamisen näkökulmasta, vaan enimmäkseen pitämään heidät poissa Euroopasta. Eurooppa on alaspäinkulkevan kehityspyörteen kourissa, eikä oikein ketään näytä kiinnostavan tosissaan tämän suuntauksen kääntäminen.

Ja kuitenkin, me eurooppalaiset, olemme edelleen ylpeitä ihmisoikeuspolitiikastamme kokien olevamme sivilisaation majakka.

Kansainväliset instituutiot eivät ole onnistuneet kääntämään tämän kehityksen suuntaa. Romanien asema ei näytä parantuvan nykyisessä nationalistisessa ja populistisessä asenneilmastossa, vaan pikemminkin menevän huonompaan suuntaan. Euroopan romanien kohtelu voikin toimia varoittavan esimerkkinä siitä mitä voi tapahtua tulevaisuudessa muillekin ei toivotuille ryhmille.

Muutamit Eurooppalaiset maat ovat viimeisten viimeisten parin vuosikymmenen aikana perustaneet totuus- ja sovinto komissioita ja tämä aloite puhuttaa myös maaliskuun aikana EU:n Parlamentissa eri puolueyhmittymiä, jossa tämä aihe nousee esiin. Myös suomessa on alettu puhua ihmisoikeuksia loukanneesta vaietusta historiastamme ja sen häpeäpilkuista, kuten 1970-luvulle saakka voimassa olleesta rodunjalostuspoliittisesta lainsäädännöstämme. Mihin tämä keskustelu johtaa ja onko meillä voimaa katsoa rehellisesti menneisyyteemme todeten, että emme enää koskaan palaa eriarvoistavaan ajatteluun täällä kotimaassamme, se jää nähtäväksi.

Political discourse is dominated by migration issues, not so much to help the migrants settle in Europe, but mostly to keep them away from Europe. Europe is on a downward slope, which nobody seems interested in reversing.

And yet, we Europeans keep priding ourselves as a beacon of civilization built on human rights.

Some European countries have set up Truth and Reconciliation Commissions over the last couple of decades and this idea is also being spoken in March this year in the EU Parliament. In Finland, we have begun to talk about our mutilated human rights history and its shame in commas, such as our race breeding legislation that was in force until the 1970s. Where this debate leads and whether we have the power to look honestly in our past, saying that we will never return to inequalities here in our home country, it remains to be seen.

International organizations and institutions have not managed to change the course of events. The situation of the Roma remains unchanged and in the present climate of nationalism and populism, is likely to get worse. The treatment of European Roma can work as a warning sign of what could happen in the future.

Euroopan neuvosto, joka on tehnyt erinomaista ihmisoikeustyötä ja ollut vuosikymmeniä eturintamassa rasismien torjunnassa ja romanien elinolojen parantamisessa, elää poliittisten ristiriitojen ja sitä kautta taloudellisten ongelmien keskellä, joiden johdosta voidaan oikeutetusti kysyä, ovatko sen prioriteetit edelleen samat? Tämän ihmisoikeuksien ja demokratian vartijaksi toisen maailmansodan jälkeen perustetun insituution innostus ja vaikuttamisvauhti on vähentynyt jyrkästi talousrajoitteiden myötä.

Lainaan muutamia ajatuksia Irinlan O'Toolen artikkelista, joka julkaistiin viime vuonna Irish Timesissa: "Fasismi ei synny yhtäkkiä olemassa olevassa demokratiassa... Se kasvaa kokeilemalla, kuinka pitkälle se on sallittua ja olisimme typerä, elleimme näe sitä mitä on tapahtumassa..."

Eriarvoisuuden kasvu ja historian kauhut jotka liittyvät holokaustiin eivät ole vain menneisyyden tapahtuma. Nämä ovat herätyssignaaleja sille, mikä meitä odottaa, jos emme toimi. Uusia voimakkaampia ponnisteluja tarvitaan, millä tavalla voidaan puuttua ja torjua kansallisella tasolla näihin pelottaviin ilmiöihin.

The Council of Europe, a human rights organization par excellence, has been for decades in the forefront of the fight against racism and for the improvement of the living conditions of the Roma. Will it continue to be so? Political considerations and their financial consequences have imposed serious budgetary restrictions on the organization. The enthusiasm has waned and the impetus has diminished.

I adapt few words from Frinlan O'Toole's article, which was published last year in the Irish Times, saying the following: **"Fascism doesn't arise suddenly in an existing democracy... It grows by trying how far it is allowed to go and this is, what is happening now and we would be fools not to see it..."**

This is not just the commemoration of a past event. It is a wake-up call for what is awaiting us if we don't act. NEW more powerful efforts are needed, on what way to intervene and combat at the national Member State level these frightening phenomena.

Ladies and gentlemen,

My wish is that we can one day not only commemorate the victims of the genocide, but also celebrate the end of racism, populism and nationalism. But I also fear, that if we do not fight for the values of equal humanity, one day, this commemoration is forbidden and the participants arrested.

Therefore, I plead with all listeners today, Finnish decision makers and to European governments to ensure this does not happen.

Hyvät naiset ja herrat

Toivon, että jonakin päivänä emme vain muistaisi kansanmurhan uhreja, vaan voisimme myös juhlistaa rasismin, populismin ja nationalismin loppua. Mutta pelkään myös, että jos emme taistele yhdenvertaisen ihmiskunnan arvojen puolesta, eräänä päivänä tämä muistaminen on kielletty ja siihen osallistuneet pidätetty.

Siksi vetoan kaikkiin kuuntelijoihin tänä päivänä, suomen päättäjiin ja Euroopan hallitukseen, pyytäen varmistamaan sen, että näin ei tapahdu.

Kiitos !